

УДК 070-057.13:821.161.2-94Макеєв

**Документалізм збірки: факти та коментарі (на матеріалі збірки Валерія
Макеєва «100 днів полону, або позивний 911»)**

Вікторія Андрушків, здобувач другого (магістерського) рівня факультету журналістики, реклами та видавничої справи, Одеського національного університету імені І. І. Мечникова, e-mail: viktoriiia.andrushkiv@gmail.com

Алла Коваленко, науковий керівник, канд. філол. н., доцент кафедри періодичної преси та медіаредагування, Одеського національного університету імені І. І. Мечникова.

Сьогодні українське суспільство переживає складний етап свого формування й розвитку. Події Революції Гідності, анексія Криму, військова агресія Росії на Сході України дозволяє говорити про нові визвольні змагання, під час яких на кону постає, власне, незалежність та державність України як самостійного утворення.

Дискурс «військової» літератури та журналістики представлений різноманітними жанровими формами. Такі автори, як Борис Гуменюк, Валерій Ананьєв, Валерій Макеєв та інші, увійшли до вітчизняної літератури в критичний період існування української державності, відтак, у їх творчості відбиті «больові точки», помилки й протиріччя своєї епохи, а самі літератори постають «істинними тлумачами свого часу».

На відміну від інших Валерій Макеєв, автор збірки «100 днів полону, або позивний 911», ні фаховий військовий, ні професійний письменник і він не був безпосереднім учасником військових дій. Валерій Макеєв – журналіст, який потрапив у полон до проросійських бойовиків під час однієї з волонтерських поїздок до зони військового конфлікту, результатом чого й стало написання книги про пережите там. У ній описано травматичний досвід перебування в полоні, поєднаний з індивідуально-інтимними рефлексіями та фактографічним матеріалом, зібраним під час полону.

Ключові слова: факти, коментарі, Валерій Макеєв, полонений, війна, щоденник, документалізм у публіцистиці.

Актуальність роботи пояснюється тим, що проблема війни відображається у всіх сферах суспільного та культурного життя. У соціумі наявний потужний запит на відображення актуальних подій у творах мистецтва, журналістики, суспільних заходах. Лави письменників наразі поповнює багато безпосередніх учасників бойових дій на Сході країни. Їх творчість дозволяє репрезентувати незаангажований, об'єктивний погляд відносно подій україно-російської війни формує бачення, якому можна довіряти.

Об'єктом дослідження є текст збірки Валерія Макеєва «100 днів полону, або позивний 911».

Предмет дослідження – особливості відображення досвіду українського полоненого на матеріалі збірки Валерія Макеєва «100 днів полону, або позивний 911».

Мета наукової статті – з'ясувати особливості публіцистичної праці Валерія Макеєва «100 днів полону, або позивний «911», зважаючи на специфіку її жанру, особливості поєднання фактів та авторських коментарів волонтера.

Для досягнення зазначеної мети ставилися **наступні завдання:**

- розглянути провідні підходи до визначення документалізму в публіцистиці;
- визначити особливі ознаки літературного щоденника та сповіді в контексті автобіографічної прози;
- схарактеризувати факти та коментарі як засоби відображення дійсності в публіцистиці;
- окреслити жанрово-тематичний потенціал збірки Валерія Макеєва «100 днів полону...»;
- проаналізувати функціональні особливості фактів та коментарів у збірці Валерія Макеєва «100 днів полону».

Методологію дослідження склали філологічний, компаративний, контекстуальний, біографічний методи наукового студіювання тексту.

Практичне значення роботи полягає в можливості використання її результатів під час подальших досліджень заявленої проблематики.

Документалістика посідає вагоме місце в новітньому публіцистичному та навіть літературно-художньому процесі. О. Нерух у посібнику «Першооснови журналістської творчості» пише: «документалізм – основа жорсткого самообмеження журналістської музи» [13, с. 46].

Дослідниця художньої літератури О. Местергазі трактує документалізм як «сучасне поняття, що описує творчість письменника, котрий так чи інакше працює в естетиці «документа» [10, с. 160]. Дослідниця виділяє чисті (первинні) та складні (вторинні) жанри. Чисті (первинні) – це нарис, документальна розповідь, спогади, щоденник, біографія, автобіографія тощо. Складними (вторинними) жанрами документальної літератури можна вважати "невигадану" розповідь, документальну повість, документальну розповідь (роман-бувальщина) [10, с. 16]. Чисті (первинні) жанри утворюють певний кістяк документальної літератури. Характерними структурними ознаками таких документальних творів є: пряме авторське висловлення; позиція оповідача відповідає позиції автора, аналіз дійсності відповідає художньому образу цієї дійсності; суб'єктивності світосприйняття відповідає повна суб'єктивність висловлювань; використання справжніх (реальних) імен; мова – від абсолютно "необробленої" до літературної; можлива, хоча й не обов'язкова, опосередкована реакція на літературу (інтертекстуальність) [10, с. 16–17]. М. Коцюбинська, осмислюючи феномен документальної прози, зосереджу увагу «на збереженні пам'яті та новому осмисленні минулого, ...перетину й синтезу окремих індивідуальних «правд» [8, с. 6]. Ще один літературознавець О. Галич визначає документальність важливою ознакою індивідуальне трактування суспільно-політичних подій і явищ важливих для життя народу, із «глибоким

співвіднесенням власного духовного досвіду автора та внутрішнім світом героїв, соціальною і психологічною природою їхніх учинків» [2, с. 47].

У письменницькій публіцистиці, за спостереженнями науковця, досить часто використовуються готові жанрові форми, запозичені з журналістики чи літературної критики тощо: «Публіцистика репрезентована багатьма такими окремими жанровими формами, зокрема, промовою, статтею, нарисом, передмовою, післямовою, есе, рецензією тощо» [2, с. 48].

Специфіка документалізму як явища пов'язана з потребою письменника й публіциста правдиво свідчити про конкретні явища й події, свідками яких були він сам або інші люди, котрі залишили про це свої свідчення. Можна говорити про те, що межею між документалізмом та публіцистикою є перехід від реальних фактів до їх осмислення, коментування. Саме коментарі додають документальному твору публіцистичної ліричності та художності.

Факт, на думку В. Горохова, «являє собою результат сприйняття людиною довколишньої дійсності, сприйняття безпосереднього, конкретно-чуттєвого, який запам'ятовується в єдності емоційної реакції та логічного усвідомлення того, що відбулося» [4, с. 118–119]. За В. Здоровогою, під «фактом» варто насамперед розуміти судження або в інший спосіб зафіксовану реальність. У першому випадку доцільно вести мову про реальний факт, в іншому – про факт відображений [6, с. 76]. Натомість В. Різун вважає, що «факт – річ суб'єктивна, оскільки він частина пізнаного людиною природного світу» [16]. Так розмірковує і Л. Поєлуєва, яка тлумачить факт як елемент суб'єктивної площини, спираючись на те, що «сама ідея об'єктивності серйозно знецінена філософією постмодернізму» [14]. Д. Прилюк акцентує на дієвості у факті: «...це «шматочок життя, це результат якоїсь дії, це сконденсований у якомусь наслідку рух, це прояв якогось розвитку, це певний вияв сутності життєвого процесу» [15].

Отож, факт – об’єкт відображення журналістики, а тому В. Буряк, аналізуючи інформаційно-художню свідомість у контексті саме журналістської творчості, зазначає, що окремі фрагменти, факти буденності часто систематизуються на підсвідомому рівні [1, с. 111–117]. Дослідник слушно зауважує, що ефективність впливу інформації залежить як від інформаційних систем життя – суспільство, автор, герой, так і системи реалізації – концепція, твір.

Факти та їх інтерпретація в журналістиці впливають на жанрову природу текстів. Слід розрізнити факти і коментарі. Коментарі на відміну від фактів у текстах відіграють художню роль, додаючи тексту ліричності. Завдяки коментарям документальний текст набуває публіцистичного характеру. Факти, підкріплені коментарями, слугують яскравим фоном, своєрідною ілюстрацією, оскільки головне в публіцистиці – пояснення цих фактів, авторські роздуми, вагомі, узагальнюючі й аргументовані висновки.

Публіцист, як наголошує В. Михайленко, «може прокоментувати те, що криється за фактами, тим самим виявивши суть описуваного явища» [11, с. 290].

Послуговуємося власною класифікацією коментарів, розробленою на основі класифікації А. Тертичного [18, с. 80]. Згідно із нашою класифікацією, серед коментарів, ужитих у творі, необхідно виділити такі групи: як коментарі автора, коментарі ліричного героя як звичайної людини, ліричного героя як журналіста, людей, які його оточують, як звичайних співрозмовників, та людей, що його оточують, як виконавців певних службових обов’язків. Серед них зустрічаються як фактографічні, так і оцінні, гумористичні коментарі.

Збірка Валерія Макєєва «100 днів полону, або позивний 911» являє собою своєрідний «щоденник» волонтера, який провадить свою діяльність на охопленому війною Сході України. У ній автор пригадує власний травматичний досвід, отриманий під час перебування в полоні проросійських

бойовиків, намагається наново осмислити те, що з ним відбулося, з позицій гуманізму.

Так, М. Міхеєв, провівши дослідження жанру щоденника на прикладі більш ніж трьохсот текстів, приходять до парадоксального висновку: «... якщо підбивати якийсь попередній підсумок, потрібно сказати, що формальних критеріїв «щоденниковості» практично не існує. Щоденником називають те, що таким вважає автор (або видавець) або ж вважає за краще називати читацька публіка» [12, с. 159].

Здебільшого жанр щоденник визначають як періодично доповнюваний текст, що складається з невеликих датованих фрагментів про події у житті автора, його почуття і думки. Особливістю щоденника є його відвертість, достовірність, вираження власних почуттів, не зважаючи на оточуючих [3, с. 1475]. До основних рис щоденника можна віднести, перш за все, його документальність, тобто відображення реальності, адже у щоденнику фіксуються конкретні події, що презентуються у хронологічній послідовності [19, с. 7]; ретроспективність (у широкому значенні) – опис далекого і близького минулого; меморіальність – прагнення зберегти події у власній пам'яті і пам'яті читача; типізацію – виявлення загальнозначущого у реальних фактах і подіях [17, с. 23].

У своїй збірці автор чітко вказує дати, час, місце, події, які відбувалися з ним чи людьми, що його оточували – такий стиль властивий щоденникам: «Полудень першого листопада в Луганську видався дощовим» [9, с. 47].

Епізод з дощем містить також апеляцію автора до власної творчої лабораторії. Іншими словами, В. Макеєв у цьому уривку вказує на його походження – «Із захалявного записника». Автор дає фрагментові власного твору не лише назву, але й своєрідне авторське визначення, що, у свою чергу, вказує на джерело зазначеного фрагменту.

Читачеві не відомо, чи існував указаний захалявний записник насправді, чи ж це лише покликання на давню традицію українського «тюремного» писання, коли знані митці були змушені ховати власні твори

від прискіпливих наглядачів. Попри це, автор підкреслює, що сам цей фрагмент окремо наводиться лише для того, аби зберегти автентичність його тексту, відповідно до того, як це подано в захлаявному записнику: «Частинку цього епізоду я вже описував раніше, але таки вирішив зберегти автентичність запису у захлаявному записнику» [9, с. 48].

У тексті збірки «100 днів полону» представлені як одиничні (позивні ополченців), так і статичні факти (військові дії, полон, в'язниця). Серед них необхідно виділити такі різновиди фактів, як біографічні, історичні, топографічні, літературні. Вони використовуються для того, аби показати історію людського існування крізь призму військових. Водночас факти відтворюють документальну картину війни, щоб зафіксувати її для майбутнього покоління. Формується свідомість автора, зміна його думки про війну та полон, про мешканців окупованих територій та сепаратистів. При цьому, при витворенні фактичної канви свого твору автор не залучає до її побудови сукупність подій, що з ним відбулися. Він апелює лише до особливих моментів, які справді вплинули на його життя та змінили його назавжди. Автор є провідником для читача у воєнну зону, з документальною точністю зображує місце воєнних дій, учасників, обстановку тощо. Такий підхід додає текстові суттєвої правдоподібності, створює реальний ефект.

Біографічні факти сприяють витворенню жанрової канви тексту, що межує зі сповіддю. У цьому випадку автор пише ніби сам про себе й описує світ навколо себе крізь призму власної біографії.

Історичні факти, як і топографічні, постають своєрідною фактографічною основою збірки. Історичні факти дозволяють вибудувати правдоподібну картину життя в Україні наприкінці літа – восени 2014 року, в добу найбільшого за рік загострення військового конфлікту на Сході України, що призвело до великої кількості загиблих та забраних у полон українських воїнів: «Як мені сказали, осібно в Луганську діє «Беркут». У Ровеньках міліцію «реформують» на базі бійців бойових батальйонів» [9, с. 45]. Топографічні ж факти дозволяють локалізувати

описувані у творі події, прив'язати їх до конкретної місцевості: ««Спілкування» в Луганську істотно відрізнялося від того, що було у Волнухіно й Ровеньках» [9, с. 41].

Літературні факти у творі представлені переважно цитатами із творів художньої літератури, віршами самого Валерія Макеєва. Сюди також можна віднести цитати зі ЗМІ. Так, зокрема, в одному з фрагментів збірки автор описує сеанс прослуховування радіостанції «Наше радіо» – єдиної, сигнал якої сягав окупованої території: «На третій день перебування в лікарні один зі співчуваючих дав мені покористуватися радіоприймачем. Тут ловилася лише одна наша радіостанція (з Лисичанська або Северодонецька) – «Наше Радіо». Правда, до листопада 2014 її вже дуже сильно глушили. Як приємно було слухати ці ранкові програми на «Нашому...» [9, с. 44]. Більш докладно про кожен із різновидів у таблиці 1.

Таблиця 1.

Типологія фактів, наведених у збірці В.Макеєва «100 днів полону»

Тип фактів	Приклади
Біографічні	Безумовно, звернувся до владики Іоана за благословенням. Розповів йому приховану мету свого візиту.
	Удома дружині сказав, що їду в Харків на семінар – повернуся за три-чотири дні. Зайвий раз хвилювати рідних із приводу моїх поїздок у зону АТО не хотілося
Історичні	З чого ж почалось все ЦЕ, що потім назвали Революцією Гідності? Добрим було б очистити суспільство: привести його чи то до постцивілізаційно-аватарівської чистоти...
Топографічні	Щастя (селище за 20 км від Луганська) сьогодні – важливий стратегічний об'єкт. Там ТЕЦ, яка живить електрикою дві (тепер розрізнені) частини Луганської області.
Літературні	Це була кіноповість «Максим Перепелиця». По-перше, смішно при згадці про фільм, по-друге, що він мав на увазі,

	коли говорив «очэнь интэрэсна!»
	Але Лев Миколайович, словами Нехлюдова у «Воскресении» говорить, що проблема побудови суспільних відносин із повагою до загальнолюдських цінностей і державно-судовою гарантією цієї поваги існувала й двісті років тому й державницького вирішення цієї ситуації він фактично не бачив. Лише християнський...

Серед коментарів, ужитих у творі, необхідно виділити такі групи, як коментарі автора, коментарі ліричного героя як звичайної людини, ліричного героя як журналіста, людей, які його оточують, як звичайних співрозмовників, та людей, що його оточують, як виконавців певних службових обов'язків. Серед них зустрічаються як фактографічні, так і оцінні, гумористичні коментарі. Більш докладно кожен із різновидів представлений у таблиці 2.

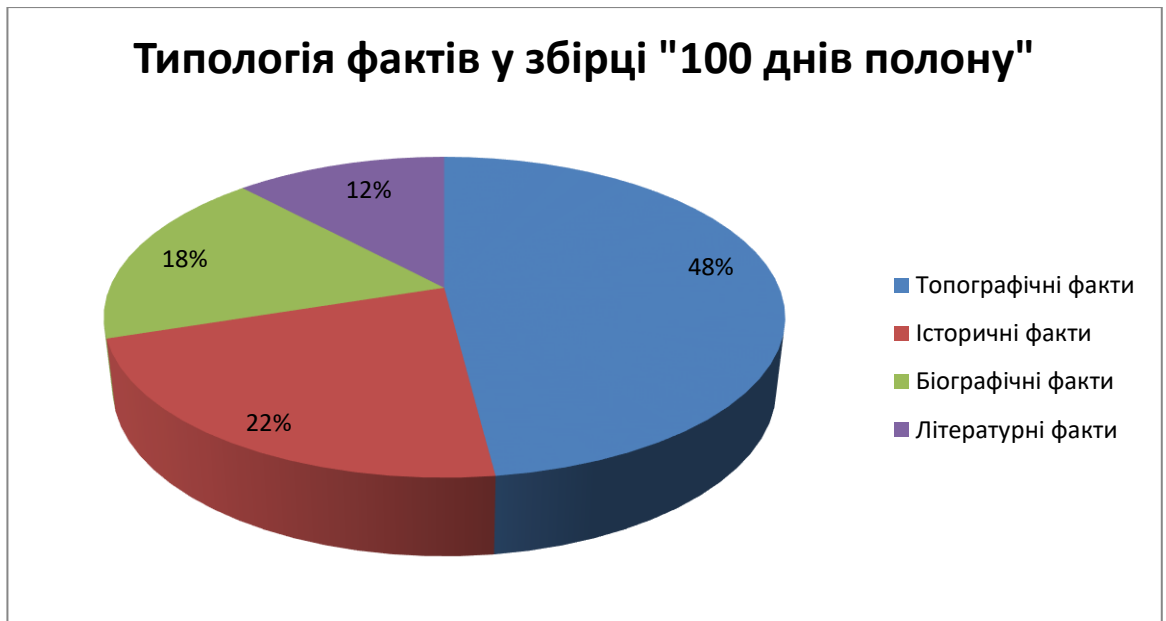
Таблиця 2.

Типологія коментарів у повісті

Тип коментаря	Приклад
Коментарі автора	Цей текст – це пам'ять. А пам'ять – зовсім не пам'ятник. Вона жваво спонукає міркувати про те, що відбувається в нашій країні, у світі. Примушує шукати відповіді на складні питання. Це також моя пам'ять для внучки Марійки.
Коментарі ліричного героя як звичайної людини	Нічого такого з ним не буде. Його владика Іоанн освятив і благословив мене на поїздку, – задумавшись на пару секунд, відповів я.
Коментарі ліричного героя як журналіста	Журналістам Ані, Назару та Роману я запропонував самостійно дістатися до Черкас, звідки ми разом на «Vito» повинні були виїхати в

	зону АТО за маршрутом Черкаси – Харків – зона АТО – Краснодон і назад. Від’їзд запланували на 18 годину 14 серпня 2014 року, у четвер. Багажне відділення мікробуса вирішив заповнити традиційною гуманітаркою.
Коментарі людей, що оточують ліричного героя, як звичайних співрозмовників	– Ось і вони, – дядько кивнув головою в бік дверей, – теж відразу звернули увагу на шрам. Це, мовляв, ти на їхньому боці воював і там заробив «нагороду».
Коментарі людей, що оточують ліричного героя, як виконавців певних службових обов’язків	«За що пішли воювати – зрозуміло, – говорить один. – Ніхто нас не змушував: самі пішли захищати свою Батьківщину. Але що буде далі? Ось дивись: до влади йдуть «все ті ж», а ми залишаємося «все там же». Інший мовчки погоджувався. «Так. Війна, звісно, колись закінчиться. А як тоді буде?»

У збірці Валерія Макеєва нами виокремлено близько 100 випадків уживання фактів. За результатами дослідження виявлено, що переважну більшість фактів, ужитих у творі, складають факти топографічні та історичні (48% та 22% відповідно). Дещо менше місця приділено біографічним (18%) та літературним (12%) фактам. Більш докладно результати дослідження наведено на малюнку 1.

Малюнок 1. Інфографіка частотності використання фактів у збірці В. Макеєва «100 днів полону, або позивний «911»

Таким чином, факти та коментарі в збірці Валерія Макеєва «100 днів полону» є механізмом висловлення своєрідного творчого кредо автора – тяжіння до максимальної автентичності, навіть у тому випадку, коли вона іде врозріз із логікою побудови оповіді.

Висновки

Отже, збірка Валерія Макеєва «100 днів полону, або позивний 911» написана на реальних подіях, відзначається домінування документального початку. Всі події та герої, які описані в збірці, взяті з реального життя, збережені справжні імена й назви, характерна відсутність вимислу. Хоча автор і вдається до приховування імен деяких людей аби їм не нашкодити.

Установка на справжність задається спочатку автобіографічністю нарації, завдяки чому в читача складається враження занурення в гущу самого життя, яке показане таким, яким воно є. У тексті представлені як одиничні (позивні ополченців), так і статичні факти (військові дії, полон, в'язниця). Серед них виділяються такі різновиди фактів, як біографічні, історичні, топографічні, літературні. Вони використовуються для того, аби показати історію людського існування крізь призму військових. Завдяки цим фактам відбувається формування свідомості автора, зміна його думки про

війну та полон, про мешканців окупованих територій та сепаратистів, формується картина світу для читача.

Разом з тим, в тексті наявна інша складова – публіцистична, образно виражена завдяки коментарям. Філософські роздуми, професійний погляд, осмислення кризь призму досвіду тощо додають тексту ліричності. Серед коментарів, ужитих у творі, необхідно виділити такі групи, як коментарі автора, коментарі ліричного героя як звичайної людини, ліричного героя як журналіста, людей, що його оточують, як звичайних співрозмовників, та людей, що його оточують, як виконавців певних службових обов’язків. Серед них зустрічаються фактографічні, оцінні та гумористичні коментарі.

У збірці автор чітко вказує дати, час, місце, події, які відбувалися з ним чи людьми, що його оточують, – такий стиль властивий щоденникам. Тому рефлексивність автора виходить нетиповою, у ній знаходиться місце як безпосередньо спогадам про катування й поневіряння в полоні, так і описам зустрічей із непересічними особистостями.

Список літератури:

1. Буряк В. Д. Поетика інформаційно-художньої свідомості / В. Д. Буряк. – Дніпропетровський національний ун-т.: Видавництво Дніпропетровського ун-ту, 2001. – 390 с.
2. Галич О. А. Термінологія сучасної документалістики / О. А. Галич. // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. – 2006. – №26. – С. 47–49.
3. Горкина А. П. Литература и язык. Современная иллюстрированная энциклопедия / А. П. Горкина. – М.: Росмэн. Под редакцией, 2006. – 1683 с.
4. Горохов В. М. Закономерности публицистического творчества / В. М. Горохов. – М.: Мысль, 1975. – 256 с.
5. Дьяченко І. С. Онлайнвий щоденник у віртуальному просторі INTERNET / І. С. Дьяченко. // Вісник Луганського національного університету ім. Т. Шевченка.. – 2009. – №18. – С. 158–162.

6. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості : підручник / В. Здоровега. – Львів: ПІАС, 2004. – 268 с.
7. Ким М. Н. Жанры современной журналистики / М. Н. Ким. – Санкт-Петербург: Изд-во Михайлова В. А., 2004.
8. Коцюбинська М. Історія, оркестрована на людські голоси : екзистенційне значення художньої документалістики для сучасної української літератури / М. Коцюбинська. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 70 с.
9. Макеев В. 100 днів полону, або Позивний «911» / В. Макеев. – Харків: Фоліо, 2016. – 220 с.
10. Местергази Е. Документальное начало в литературе XX века : монографія / Е. Местергази. – М.: Флинта: Наука, 2006. – 160 с.
11. Михайленко В. М. Факт як основа журналістського твору. Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики / В. М. Михайленко. – 2010. – №17. – С. 287–295.
12. Михеев М. Ю. Дневник как эго-текст (Россия, XIX – XX) / М. Ю. Михеев. – М.: Водолей Publishers, 2007. – 264 с.
13. Нерух О. Першооснови журналістської творчості: Навчальний посібник / О. Нерух. – Х.: Світ дитинства, 2000. – 126 с.
14. Поелуева Л. А. Факт в современных информационных технологиях (к проблеме поэтики фрагмента) [Електронний ресурс] / Л. А. Поелуева – Режим доступу до ресурсу: <http://mediart.ru/blog/market-issledovaniya/866-1-multimediiinaya-zhurnalistika-evrazii-mozhet-druzhit-smarketingom-i-reklamoi.html>.
15. Прилюк Д. Теорія і практика журналістської творчості: Проблеми майстерності / Д. Прилюк. – К.: Вища шк., 1983. – 196 с.
16. Різун В. В. Проблеми й перспективи розвитку журналістської освіти в Україні на початку XXI століття. Наукові записки Інституту журналістики / В. В. Різун., 2004. – Т. 16. – С. 198–200.

17. Симонова Т. Г. Мемуарная проза русских писателей XX века : поэтика и типология жанра : учебное пособие / Т. Г. Симонова. – Гродно: ГрГУ, 2002. – 119 с.
18. Тертычный А. А. Жанры периодической печати / А. А. Тертычный. – М.: Аспект Пресс, 2000. – 80 с.
19. Чулюкина М. Г. Дневник как жанр публицистики : предметно-функциональные особенности : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філ. наук : спец. 10.01.10 / Чулюкина М. Г. – Казань, 2009. – 22 с.

Документализм сборника: факты и комментарии (на материале сборника Валерия Макеева «100 дней плена, или позывной 911»)

Виктория Андрушків, соискатель второго (магистерского) уровня факультета журналистики, рекламы и издательского дела, Одесского национального университета имени И. И. Мечникова, e-mail: viktoriiia.andrushkiv@gmail.com

Алла Коваленко, научный руководитель, канд. філол. н., доцент кафедри періодическої печати и медиаредагування, Одесского национального университета имени И. И. Мечникова.

Сегодня украинское общество переживает сложный этап своего формирования и развития. События Революции Достоинства, аннексия Крыма, военная агрессия России на Востоке Украины позволяет говорить о новом освободительном движении, во время которого на кону стоит, собственно, независимость и государственность Украины как самостоятельного образования.

Дискурс «военной» литературы и журналистики представлен разнообразными жанровыми формами. Такие авторы, как Борис Гуменюк, Валерий Ананьев, Валерий Макеев и другие, вошли в отечественную литературу в критический период существования украинской государственности, поэтому, в их творчестве отражены «болевы́е точки», ошибки и противоречия своей эпохи, а сами литераторы возникают «истинными толкователями своего времени».

В отличие от других Валерий Макеев, автор сборника «100 дней плена, или позывной 911», ни профессиональный военный, ни профессиональный писатель и он не был непосредственным участником военных действий. Валерий Макеев – журналист, который попал в плен к пророссийским боевикам во время одной из волонтерских поездок в зону военного конфликта, результатом чего и стало написание книги о пережитом там. В ней описано травматический опыт пребывания в плену, совмещенный с индивидуальными-интимными рефлексиями и фактографическим материалом, собранным во время плена.

Ключевые слова: факты, комментарии, Валерий Макеев, пленный, война, дневник, документализм в публицистике.

Collection Documentalism: Facts and Comments (Based on Valery Makeyev's 100 Days of Captivity, or Call 911)

Viktoriia Andrushkiv, second-level (master's) student of the Faculty of Journalism, Advertising and Publishing, Odessa National I. I. Mechnikov University, e-mail: viktoriia.andrushkiv@gmail.com

Alla Kovalenko, supervisor, candidate of philological sciences, associate professor of the Department of Periodical Press and Media Editing, Odessa National I. I. Mechnikov University.

Today, Ukrainian society is going through a difficult phase of its formation and development. The events of the Revolution of Dignity, the annexation of Crimea, Russia's military aggression in the East of Ukraine allow us to speak about new liberation competitions, during which Ukraine's independence and statehood as an independent entity are at stake.

The discourse of "military literature" is represented by various genre forms. Authors such as Boris Gumenyuk, Valery Ananiev, Valery Makeev entered the national literature during the critical period of the existence of Ukrainian statehood».

In contrast, Valery Ananiev, Valery Makeev, author of the collection 100 Days of Captivity, or Call 911, is not a professional soldier. Nor is he a professional writer, as named earlier by Borys Humeniuk. Moreover, he was not a direct participant in hostilities. Valery Makeev is a journalist who was captured by pro-Russian fighters during a volunteer trip to a zone of military conflict, which resulted in writing a book about his experiences there. In the book under analysis Valery Makeev describes the traumatic experience of being held captive, combining individually-intimate reflections with factual material collected during captivity.

Keywords: facts, comments, Valery Makeev, captive, war, diary, documentary in journalism.